

A vági árvizek emléke

A Vág áradásai hozzátartoztak az itteni élethez. (...) Az utolsó emlegetett árvíznél furfang mentette meg Vága községet.

A víz emelkedik a töltésen belül. Legfelső fokú veszedelem. A nép már nem dolgozik, csak ácsorognak, szaladgálnak, várják az áradást. A víz a vági falu felső határrészén emelkedik leginkább. A kajali útmenti csárdában nagy a forgalom. A nép odajár inni, ott hallják a legújabb híreket. A kajaliak örülnek, hogy Vága van veszedelemben, Kajal pedig nem károsodik. Csúfolják az ott ivogató vágaikat, akik szomorkodva szorongatják poharaikat, és nyomottságukban nem tudnak válaszolni a kajaliaknak. Éjjel van. Nem alszik a falu, sem Vága, sem Kajal, de a csárda bezzeg hangos.

Vágának volt egy betyárja. Ritkán volt itthon, csak nagy alkalmakra. Most, hogy hallott Vága veszedelméről, hazajött a szülőfalujába. Bátorította a népet. Járkált a töltés tetején, lábát a tocsogó vízbe áztatta. A vági jegyző hozzálépett és tárgyalni kezdett vele. Olyant kért tőle, amit senki más kérelemre vagy parancsra meg nem mert volna tenni. „Menj és a töltést vágd át egy ásónyomnyit a vági határ alsó szélén!” A betyár elvállalta a munkát, és éjfélkor átvágta a töltést, hogy Vágáról elhárítsa a veszedelmet, és legalább némileg alább szálljon a vízszint Vága mellett. A váratlan, az előre nem képzelt megtörtént. A víz az ásónyomon átszakította a gátat, és ömlött zúgó áradata a csárda felé. Mély árkot ásott a sebes víz. A csárda népe percek alatt rémülten lubickolt a vízben. Egész Kajal úszott. Nagy volt az öröm Vágán: „Nem mink, hanem ők, a csúfolódók, úgy köll nekik!” Ettől a naptól a vágaiak a kajaliakat úgy csúfolják: ürgék! Ettől a naptól Vága és Kajal között örök rivalitás van: ki tudja becsapni, nevetségessé tenni a másikat! A csárda, kocsma azóta is sok átkot hoz a faluba, de nincs okulás, nincs kilábolás.